

ча . . . прощавай, дѣденце, но азъ често се разхождамъ съ нея.

Милото лице гледаше умилно право въ изуменитѣ, пълни съ отчаяние, очи на стареца.

— Азъ добръ помня селата — Талцево, Курбатово, Головешки и града . . . Аптеката е близо до гимназията, на Пушкиновата улица.

— Господарю, пуснете госпожицата: тя не ще падне, а и Герда я обича, слуша я! — казваше конярътъ. — Госпожицата се крѣпи на нея, като соколъ.

Лжчъ отъ надежда блѣсна прѣдъ Валдковски.

— Дайте ѝ рецептата, — каза той.

— Палтото . . . Шапката ми донесете, моля ви се! — бързаше Рита. — Дѣденце, азъ толкова обичамъ Женья . . . Азъ не се страхувамъ отъ тъмнината: съ Герда никой не ще ме достигне . . . Ето, гледай!

Тя се приближи до кобилата, която още се дърпаше и я поглади по шията.

— Пустнете я! — каза тя на коняра и като се хвана за гривата леко скочи на седлото. Кобилата не мръдна отъ мѣстото си, а само обърна глава и погледна съ умнитѣ си очи момичето, което бѣше пригърнало шията ѝ.

— Да вървимъ, Гердичко . . . Вдигнете стременината, прѣгледайте ремъцитѣ . . . Дайте ми чантата . . . Рецептата вжтрѣ ли е? . . . По-скоро палтото и шапката.

— Какъ ти, дѣте, ще отидешъ нощѣ толкова далечъ? Ти не ще имашъ сили за това, — слабо упорствуваше старецътъ.

Въ сърдцето му се мръдна нѣщо тревожно. Какъ може той да пустне самичко това момиче, което тъй великодушно идѣше на помощъ? Но въ нея